

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.cat

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.cat

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milian.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-
Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís,
Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí
Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu,
Àlex Gorina, Eva Javier, Alfons Llorenç, Glòria Marcos,
Júlia Marhuenda, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan
F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona,
Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria
Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier
Vinader.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
David Garrido, Salva Giménez, Ricard González, Joan
Antoni Guerrero, Rossanna Melià, Pelai Pagès, Óscar
Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Josep Piera, Carles
Pont, Cristina Simon, Lluc Soler, Nicolàs Tomás, Àlvar
Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Arnas, Alba Collado, Arnau Figueras,
Núria Molines, Maria Vilella.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Falsa regeneració

És una obvietat afirmar que les grans institucions de l'Estat arrosseguen un profund descrèdit. Des del Tribunal Constitucional fins als partits polítics. Passant, també, per l'administració de justícia, les grans entitats financeres o la mateixa monarquia. Els darrers anys del regnat de Joan Carles I han estat polèmics i tumultuosos. El monarca ha protagonitzat alguns episodis que han malmès la seua imatge. Un descrèdit al qual s'ha sumat el *cas Nóos*. Per molts tallafocs que la Zarzuela hi ha volgut posar, les aventures financeres d'Iñaki Urdangarin i la infanta Cristina han acabat contaminant el prestigi de tota la institució. El cas del duc consort de Palma, a més, ha anat desgranant-se en uns anys de greu crisi econòmica a Espanya i d'un fort malestar social. Els desordres reials han arribat, doncs, en el pitjor moment. I encara cal sumar-hi un altre element important: l'estat de salut de Joan Carles I, que en els darrers mesos ha donat clares evidències de deteriorament imparable.

La necessitat, doncs, de donar un senyal inequívoc de canvi, de rejuvenir la institució, ha portat el rei d'Espanya a l'abdicació. En una jugada molt controlada, que s'ha fet efectiva en el moment més propici. Després de les eleccions europees i abans de les municipals i les generals de l'any que ve. En un moment també en què comencen a prendre volada opcions més radicals i republicanes, però quan encara no tenen una forta presència parlamentària que podria haver complicat tot el procés. Abdicar ara volia també dir facilitar la maniobra sense la presència parlamentària, incòmoda i més efectiva, de Podem o Esquerra Unida. Com era lògic i previsible, tant el PP com el PSOE s'hi han prestat sense reticències. Quan en les files socialistes se n'ha deixat sentir alguna, els seus dirigents l'han tallada d'arrel.

Encara hi ha un altre punt que cal tenir en compte en tot aquest moviment del tauler institucional espanyol: allò que l'Estat entén com a "amenança" sobiranista catalana. Alguns analistes atorguen a aquest element una importància determinant en l'abdicació del rei. Mantenen que Felip VI tindrà una altra actitud davant el problema. Alguns consideren que serà una peça bàsica en la definició, per part del Govern de Mariano Rajoy, d'una *tercera via* que aviat es farà visible. És una hipòtesi. Però, en tot cas, en primer lloc cal que aquesta oferta es concreti. Cal que Rajoy la definesca i després ja es veurà quin paper hi jugarà el futur monarca. D'entrada, el primer discurs que l'encara príncep Felip ha fet després de l'abdicació del seu pare exhibeix un continuisme decebedor per a aquells que encara mantenen alguna esperança.

Als nostres lectors

En descomposició

Els símptomes de descomposició de les grans estructures d'Estat a Espanya no són cap broma. L'anunci de l'abdicació de Joan Carles I és una reacció contra aquesta evidència. S'ha d'entendre la seua renúncia dins d'aquest context. Com un intent de desmarcar-ne la institució monàrquica. Aquesta setmana Víctor Maceda analitza el dilema monarquia o república. I el republicanisme creixent que insinua el resultat de les eleccions europees. Miquel Payeras ressegueix els casos de corrupció de la Casa Reial. Publiquem també

un reportatge de Gemma Aguilera sobre la degradació de la justícia. Violeta Tena para atenció en el cas de la futura reina d'Espanya i Àlex Milian escriu sobre els casos de Catalunya i el País Basc en tota aquesta estranya simfonia.